

ÎNCHEIERE

21 iulie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul - Valeriu Doagă

Judecătorii - Iurie Bejenaru, Sveatoslav Moldovan

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Moldcărbune”,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de reprezentantul Societății cu Răspundere Limitată „Polifurnis”, avocatul Dumitru Carabețchi împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Moldcărbune” cu privire la încasarea datoriei, împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 16 martie 2016

c o n s t a t ă:

La data de 13 octombrie 2014, reprezentantul Societății cu Răspundere Limitată „Polifurnis” (în continuare – „Polifurnis” SRL), avocatul Dumitru Carabețchi a înaintat cerere de chemare în judecată împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Moldcărbune” (în continuare – „Moldcărbune” SRL) cu privire la încasarea datoriei.

În motivarea acțiunii a invocat că, la data de 22 mai 2015 „Polifurnis” SRL avînd intenția de a încheia cu „Moldcărbune” SRL un contract de preluare și exploatare a rețelelor de canalizare care urmau a fi instalate și date în folosință, a transferat pe contul bancar a pîrîtului suma de 17000 de lei, fapt confirmat prin copia dispoziției de plată, constituind 50% din suma totală a contractului.

Susține că, „Moldcărbune” SRL nu și-a onorat obligațiunile asumate în mod verbal de instalare, montare, izolare a utilajului de folosire a conductelor de canalizare.

Menționează că, a expediat în adresa „Moldcărbune” SRL reclamație prin care i-a solicitat restituirea sumei de 17000 de lei, însă pîrîtul invocînd diferite motive a refuzat rambursarea datoriei.

Solicită încasarea din contul „Moldcărbune” SRL în beneficiul „Polifurnis” SRL a sumei de 17000 de lei cu titlu de datorie, a sumei de 2012 lei cu titlu de dobîndă de întîrziere și a sumei de 5720,36 de lei cu titlu de cheltuieli de judecată

Prin hotărîrea Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 22 aprilie 2015 s-a admis acțiunea, s-a încasat de la „Moldcărbune” SRL în beneficiul „Polifurnis” SRL datoria în sumă de 17000 de lei, dobînda de întîrziere în sumă de 2012 lei, cheltuielile pentru asistență juridică în mărime de 5000 de lei și suma taxei de stat în mărime de 720,36 de lei.

Prima instanță a reținut că, „Polifurnis” SRL a transferat sumă de 17000 de lei pe contul bancar al pîrîtului, în calitate de prima tranșă în mărime de 50 % din suma totală

pentru preluarea și exploatarea rețelelor de canalizare care urmau a fi instalate și date în folosință reclamantului, iar „Moldcărbune” SRL nu a efectuat lucrările convenite și nu le-a transmis „Polifurnis” SRL în baza unui act de primire-predare a lucrărilor efectuate. Totodată, la reclamația și notificarea reclamantului cu privire la achitarea datoriei, pîrîtul nu a răspuns.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 16 martie 2016 s-a respins apelul declarat de „Moldcărbune” SRL și s-a menținut hotărîrea Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 22 aprilie 2015.

La data de 16 mai 2016, „Moldcărbune” SRL a depus cerere de recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 16 martie 2016 solicitînd admiterea recursului, casarea hotărîrilor instanțelor de judecată cu adoptarea unei hotărîri de respingere a acțiunii.

În motivarea recursului a reiterat motivele de fapt ale pricinii invocînd că instanțele inferioare nu au constatat toate circumstanțele importante pentru soluționarea pricinii, probele fiind apreciate arbitrar.

Susține că, la data de 22 mai 2013 „Polifurnis” SRL a achitat în beneficiul „Moldcărbune” SRL suma de 17000 de lei, însă intimatul a refuzat din careva motive să semneze un contract cu privire la conectarea și exploatarea sistemului de canalizare.

Afirmă că, pînă în prezent nu a fost încheiat nici un contract privind exploatarea rețelei de canalizare cu „Polifurnis” SRL, iar ultima exploatează rețeaua de canalizare în perioada caldă a anului și nu a achitat suma restantă de 17000 de lei care ar confirma obligațiile părților.

Examinînd temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din următoarele motive.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărîrea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin.(3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

În conformitate cu art.433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

- a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4);
- b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;
- c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;
- d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

Conform art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Completul consideră recursul ca fiind depus în termen reieșind din faptul că decizia recurată datează cu 16 martie 2016 (f.d.107-110), iar cererea de recurs fiind depusă la data de 16 mai 2016 (f.d.114-116), prin urmare calea de atac a fost exercitată în termen.

Argumentele invocate în recurs precum că, instanțele inferioare nu au stabilit circumstanțele importante ale pricinii, probele fiind apreciate arbitrar, Completul nu le poate reține, deoarece instanțele inferioare au examinat toate circumstanțele importante ale pricinii prin prisma art. 130 din Codul de procedură civilă, fiind în raport cu dispozițiile art. 118 din Codul de procedură civilă, dând o apreciere justă tuturor împrejurărilor.

Alegațiile recurentului precum că, intimatul a refuzat din careva motive să semneze un contract cu privire la conectarea și exploatarea sistemului de canalizare, nu pot fi reținute, or art. 667 alin. (1) din Codul civil, părțile contractante pot încheia în mod liber, în limitele normelor imperative de drept, contracte și pot stabili conținutul lor. Deci, potrivit principiului libertății contractuale, nimeni nu poate fi obligat să încheie un contract, iar orice contract se încheie în mod valabil prin simplul acord de voință al părților contractante. Așadar, este vorba de dreptul oricui de a-și alege singur partenerii contractuali și de a negocia cu aceștia conținutul viitorului contract.

Nu pot fi reținute nici afirmațiile precum că, „Polifurnis” SRL exploatează rețeaua de canalizare în perioada caldă a anului și nu achită suma restantă de 17000 de lei care ar confirma obligațiile părților, or obiectul acțiunii din speță constă în restituirea sumei achitate în baza unui ordin de încasare din contul recurentului în beneficiul intimatului.

La caz, exploatarea rețelei de canalizare și achitarea sumei restante invocată de recurent, constituie obiectul unei acțiuni distincte de obiectul cauzei date, respectiv, recurentul este îndreptățit să intenteze acțiune privind apărarea dreptului legitim pretins încălcat potrivit art. 7 din Codul de procedură civilă.

Mai mult, recurentul afirmă că la data de 22 mai 2013 „Polifurnis” SRL a achitat în beneficiul „Moldcărbune” SRL suma de 17000 de lei, respectiv art. 123 din Codul de procedură civilă prevede că, faptele invocate de una din părți nu trebuie dovedite în măsura în care cealaltă parte nu le-a negat, iar conform art. 663 alin. (3) din Codul civil, debitorul care este în imposibilitatea de a-și executa obligația nu poate pretinde

executarea unei obligații corelative de către creditor, iar dacă aceasta este executată, trebuie să restituie tot ceea ce a primit, cu excepția cazului în care debitorul demonstrează că imposibilitatea executării a apărut din vina creditorului.

Astfel, instanța de recurs notează că, recurentul nu a invocat niciun argument plauzibil în vederea ilegalității hotărârilor contestate.

În acest sens, completul reamintește prin prisma jurisprudenței CEDO, fosta Comisie a arătat că "... art. 6 §1 al Convenției, nu impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes." (*cauza Rebait și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995*).

Completul concluzionează că, din conținutul cererii de recurs nu rezultă existența unuia din temeiurile legale de recurs, iar circumstanțele de fapt invocate de recurent în cererea de recurs nu constituie obiect al recursului, or recursul devolvează exclusiv circumstanțe de drept a pricinii.

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanțele inferioare au examinat pricina sub toate aspectele, au verificat și au apreciat corect probele prezentate, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Moldcărbune”, în baza art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 433 lit. a), art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Moldcărbune” se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Iurie Bejenaru

Sveatoslav Moldovan